

Вона була красуня з Катеринівки.
Було у неї п'ятеро вже вас.
Купляла вам гостинчика за гривеник,
топила піч і поралась гаразд.

Ходила в церкву, звісно, як годиться.
Гладущики сушила на тину.
Така була хороша молодиця
і мала мрію гарну і чудну.

У ті часи, страшні, аж волохаті,
коли в степах там хто не воював, —
от їй хотілось, щоб у неї в хаті
на стелі небо хтось намалював.

Вона не чула зроду про Растреллі.
Вона ходила в степ на буряки.
А от якби не сволок, а на стелі —
щоб тільки небо, небо і зірки.

Уранці глянеш —
хочеться літати.
Вночі заснеш у мужа на плечі.
Де б маляра такого напитати?
Навколо ж орачі та сіячі.

Уваживши ту мрію дивовижну,
приходив небо малювать шуряк.
Вона сказала:
— Перестань, бо вижену.
У тебе, — каже, — небо, як сіряк.

Якийсь художник у роки голодні
зробити небо взявся за харчі.

Були у нього пензлі боговгодні,
став на ослін, одсунув рогачі.

У нього й хмари вигинались зміями,
уже почав і сонце пломінке.
Вона сказала: — Ні, ви не зумієте.
Злізайте, — каже. — Небо не таке.

Вона тим небом у тій хаті марила!
Вона така була ще молода!
Та якось так — то не знайшлося маляра.
Все якось так — то горе, то біда.

І вицвітали писані тарелі,
і плакав батько, і пливли роки, —
коли над нею не було вже стелі,
а тільки небо, небо і зірки...